

Sygn. akt IV KO 37/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **K.B.**

oskarżonego o czyn z art. 77 pkt 2 ustawy z dnia 29 września 1994r. o rachunkowości i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 czerwca 2018r.,

wniosku Sądu Rejonowego w B.

zawartego w postanowieniu z dnia 3 kwietnia 2018 r., sygn. akt IX K .../17,

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 3 kwietnia 2018 r., sygn. akt IX K .../17, Sąd Rejonowy w B. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie sprawy o sygn. akt IX K .../17, do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M.

Uzasadniając wniosek wskazano, iż oskarżony, któremu zarzucono popełnienie przestępstw w stanie ograniczonej poczytalności, znajduje się w takim stanie zdrowia fizycznego i psychicznego, który w zasadzie wyklucza możliwość przeprowadzenia postępowania z jego udziałem przed właściwym miejscowo Sądem Rejonowym w B.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w M. nie jest zasadny.

Nie ulega wątpliwości, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające skorzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej, lecz także w równie realnym zagrożeniu sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Tym bardziej więc dobro wymiaru sprawiedliwości narażone jest na szwank wówczas, gdy w sprawie zawisłej przed sądem może w ogóle nie dojść do wydania orzeczenia kończącego postępowanie z powodu sytuacji życiowej oskarżonego, którego uczestnictwo w rozprawie jest obowiązkowe. Jeżeli możliwe więc jest usunięcie takiego niepożądanego stanu poprzez dopuszczenie odstępstwa od zasad wyznaczających właściwość sądu, to sprawę należy przekazać sądowi, przed którym oskarżony - uwzględniając jego sytuację - może się stawić.

Treść opinii sądowo – psychiatryczno – psychologicznej z dnia 6.04.2017 r. jest jednoznaczna i nie pozostawia wątpliwości, iż oskarżony nie jest w stanie prowadzić swojej obrony w sposób samodzielny a w czasie popełnienia czynów - zarzucanych aktem oskarżenia - jego zdolność rozpoznania znaczenia czynu i kierowania postępowaniem była w znaczny sposób ograniczona w rozumieniu art. 31 § 2 k.k. W tej sytuacji - do prawidłowej realizacji prawa do obrony oskarżonego - został ustanowiony obrońca z urzędu. Zarówno w treści powyższej opinii, jak również w treści wywiadu środowiskowego przeprowadzonego przez kuratora odnotowano problemy K.B. z poruszaniem się. Jednak sam oskarżony w piśmie z dnia 8.01.2018r. zwrócił się do Sądu Rejonowego w B. z prośbą o przesłuchanie go w Sądzie Rejonowym w M., wskazując na zły stan swojego zdrowia, który uniemożliwia mu przemieszczanie się środkami lokomocji publicznej. Sąd wnioskujący dostrzegł możliwość złożenia wyjaśnień przez oskarżonego przed wyznaczonym sędzią lub Sądem wezwanym znajdującym się w miejscowości jego zamieszkiwania w trybie art. 377 § 4 k.p.k. w zw. z art. 396 § 2 k.p.k., jednakże nie zdecydował się na skorzystanie z takiej możliwości, wybierając tryb procedury określony w art. 37 k.p.k.

Należy pamiętać, iż odstąpienie od właściwości sądu do rozpoznania sprawy stanowi sytuację wyjątkową związaną z dobrem wymiaru sprawiedliwości, dlatego wniosek o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu może być skuteczny tylko wtedy, gdy jego przesłanki faktyczne są rzeczywiście spełnione. W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd Rejonowy, który wystąpił z opisaną inicjatywą nie dokonał właściwych ustaleń, koniecznych dla poprawnej oceny okoliczności, leżących u podstaw sformułowanego wniosku.

Na marginesie wskazać należy, że w akcie oskarżenia zawnioskowanych zostało do przesłuchania na rozprawie czterech świadków zamieszkałych w jurysdykcji Sądu właściwego do rozpoznania niniejszej sprawy, co dodatkowo przemawia za racjonalnością zastosowania w przedmiotowej sprawie jednego z trybów przesłuchania oskarżonego, określonych w art. 377 § 4 k.p.k. w zw. z art. 396 § 2 k.p.k., czego domaga się sam K.B.

Podsumowując, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.

kc